

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE DECROMBA

Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

Ἡ δούκισσα Μπαουώτερ ἀπαξέ στα χέρια της τὸ τηλεῶνο τοῦ σαλονιοῦ της καὶ ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ κάπως κουρασμένη.

— Ἄλλο! Ἐοὐ εἶσαι Μόρμερ! τί νὰ σοῦ πῶ; Ἀπόψε δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξη καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα δὲ θορῶθῶ στὸ ξενοδοχεῖο σας γιὰ νὰ δευτηρῶσθε μαζί... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ξένοι πού βουτίζουν σὰ σφηγοκοφιλὰ ἔλει μέσα

μὲ νευριάξουν, δὲν ξέρεις πόσο... Ὅχι καὶ ἡ συντροφιά σου μοῦ ἀρέσει, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, γιὰτί δὲν εἶσαι εὐλιγινῆς ἀνθρώπος. Ἀπόψε θέλω νὰ πάω νὰ γλεντήσω μ' ἀθῶον κόσμο, γιὰτί βαρεθήκα τὸν κοινωνικὸς τύπος καὶ τίς ἄλλες ἀηδίες. Λοιπὸν γιὰ σου, Μόρμερ! θὰ σὲ δῶ αὐριο τ' ἀπόγευμα στὸ Μπαό. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ δούκισσα μὲ μιὰ ναχηλὴ κίνησι ἀρῆσε τὸ μηχανῶνα ἀπάνω στὸ τραπέζι, καὶ πηγαίνοντας μπροστὰ εἰς τὸ καθρέφτη ἔφαξε τὴν καλτοδοθεὰ της, ἐνῶ ὁ ὑπηρετὴς μάζεψε στὸ δίσκο τ' ἀδεια ποτήρια.

Σὲ λίγο φάνηκε ἡ ἰδιαιτέρη θαλαμηκόλος τῆς δούκισσας κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα ὁμοιωτόμα φέρεμα καὶ ἕνα ζευγάρι παπούτσια στολισμένα μὲ μικροὺς ἀμειθυστους. Ἡ δούκισσα παραγγέλιε στὸν ὑπηρετὴ πὺ ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ:

— Πές τὸ σαφέρ μου διὰ ἀπόψε δὲν χρειάζομαι τ' αὐτοκίνητο.

— Μάλιστα, κυρία δούκισσα.

Ὅταν ἔφυγε ὁ ὑπηρετὴς, ἡ θαλαμηκόλος ἔφερε στὴν κυρία της τὰ γάντια, τὴν κομπὴ τσάντα, ἕνα μπάσο χιλιόκιμα, τὸ φασμαίν καὶ ἕναν μικρὸν ὀδηγὸν ἐπὶ «νυχτερίνου Παρισιοῦ».

— Ἐ ἀγγίζῃ νὰ γυρίσῃ ἡ κυρία δούκισσα;

— Ἴσως νὰ μὴ γυρίσῃ καθόλου ἀπόψε, Λεόνη. Θὰ πάω νὰ κυνηγήσω κανένα ἀπρόοπτο. Ἄν δὲν ἔχω ἐρῆθῶ ὡς τίς ἐννιά τὸ πρωτὶ, εἰδοποιήσε τὴν ἀστυνομία.

— Μάλιστα, κυρία δούκισσα.

Στὴν πόρτα πού κατέβηκε ἡ δούκισσα, τὴν περιέμεναν δύο Ἄγγλοι ἀριστοκράται, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐμαίετιαν μ' ὄλους τοὺς τύπους τῆς ὑψηλῆς τὸν τάξεως. Ἀδὴ ὁμοῦς ἔβρινε ἀσυγνήτη μπρός στίς ὑπηρεσίας πὺ ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ τῆς προσφέρουν καὶ εἰπε ξηρὰ στὸ θυμῶν:

— Πὺ εἶναι τὸ ταξί;

— Σὰ, περιμένει κυρία δούκισσα.

— Πές στὸ σαφέρ νὰ μὲ πάω στὸ Βοτανικό.

Ἀνέβηκε στὸ ταξί καὶ ἔκτεινο ἀρχισε νὰ τρέχῃ μέσα ἀπὸ τίς μεγάλες λεωφόρους. Τὰ κιλιά τὸ σαφέρ ἦσαν κατακομιμένα, οἱ ὄμοι τοῦ τετραγώνου καὶ τὸ καπέλλο κατακλινοῦργο. Χυθόντας ἄκομα περισσότερο ἡ δούκισσα εἶδε στὸ πρόσωπό του ἦταν ἀρκετὰ ὄμοιο καὶ τὰ μούστιακα τοῦ ξυρισμένα.

Ἐνῶ πλησίαζαν στὴ γωνία τοῦ βουλευτάρτου Σεβαστουπόλεως χτύπησε ἑλαφρὰ τὸ τζάμι καὶ τοῦγεννε νὰ σταματήσῃ. Κατέβηκε τὸ τζάμι καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν πάω στὸ Βιτανικό, ἀλλά στίς πειὰ γνώμη.

— Πολὺ καλά, κυρία...

— Μήπως ξέρεις ἐπὶ κανένα μικρὸ ἐπιπαιτήριο στὰ ἔξωχικὰ βουλευτάρτα, γιὰ νὰ δευτηρῶσῃ;

— Δὲ θὰ θάρῃ κανένα πολὺ κατῶς πρέπει ἔλει κάτω, εἶναι δὲλ πολὺ φτωχὰ...

— Μὲ ἴσα-ἴσα καὶ ἐγὼ τέτοιον ἀκριβῶς θέλω νὰ βρῶ.

— Ἄ, τέτοιον; Εἶναι ὁ «Μπαρίμπα-Λιοπολλδος», ὅπου τρώει κανέννας ἔξωκα μὲ δέκα φράγκα μονάχα.

— Τράβα λοιπὸν γιὰ ἐκεῖ! Ἐ γὰμὲ μαζί στὸ «Μπαρίμπα-Λιοπολλδο».

Ὁ σαφέρ ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια γύρισε ἴτινα πίσω καὶ ἡ δούκισσα κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἐκφραση τοῦ πρῶτου του τὴν ἐκπληξή του.

— Ναι, τοῦ εἶπε. Ἐ γὰμὲ μαζί ἐκτός... ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ ἡ συντροφιά μου...

— Ἴ λέτε, κυρία!...

— Τότε ἔμπρός!

Σὲ λίγο τὸ ταξί σταματοῦσε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ «Μπαρίμπα-Λιοπολλδο». Πρῶτῃ κατέβηκε ἡ δούκισσα καὶ ἔγεννε στὸ σαφέρ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Τὸ λέτε σί' ἀλήθει, κυρία; εἶπε σηκωνόμενος ὁ σαφέρ.

Ἐλετε νὰ γὰμὲ μαζί;

— Μὰ βέβαια... Ἐ γὰμὲ νὰ σοῦ κάνω τραπέζι. Μήπως φεβὰ καὶ μὴν ἐκτεθῆς κατὰ τὸ δεῖτνο;

— Τότε ἐπιτρέψτε μου, κυρία, νὰ βάλω κάπου τ' αὐτοκίνητό μου γιὰ νὰ μὴ τοῦ πάρῃ τὸν ὄμοιμό μου κανέννας ἀστυφύλακας, ἂν τ' ἀρῆσῃ στή μέση τοῦ ὁδοῦ.

— Κάντε γρήγορα...

Ἡ δούκισσα καὶ ὁ σαφέρ καθίσαν σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἄρχισαν νὰ τρών, ἐνῶ δέπλω τους μερικὸι ἐργάτες πούχαν τελειώσει τὸ φαγητό τους πληρώσαν καὶ ἔφυγαν.

Στὴν ἀρχὴ ἡ συνομιλία μεταξύ των ἦταν τυπικὴ καὶ καθέναν του ἔτριξε κρυφῆς ματιές στὸν ἄλλον. Ὁ σαφέρ δὲ μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὺ ἦταν αὐτὴ ἡ ὄμοια ἄγγλικα πὺ δέχτηκε νὰ δευτηρῶσῃ μαζί μ' ἕναν ἀγνωστο βιολογιστῆ. Ἡ δούκισσα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐξέταζε προσεχτικὰ τὸ χαριτωμένο πρόσωπο καὶ τὰ γαλιανα μᾶτια τοῦ σαφέρ, πὺ ἔτριψε σὸν κανέννας ἀριστοκράτης. Ἐκείνο ὁμοῦς πὺ τῆς εἶχε τραβῆξει περισσότερο τὴν προσοχή καὶ τὴν ἐγώητευσ ἦταν τὸ σκληρὸ βλέμμα του, μέσα στὸ ὅμοιο διαισθανόνταν τὴν ἀπρόοπτη περιπέτεια πὺ κυνηγοῦσε.

Πὺ ὦταν αὐτὸ τ' ὁμοῦρο γερὸ παλληκᾶρι; Μήπως ἦταν κανέννας σωματέμπορος πὺ οἱ ἐπιχειρήσεις εἶχαν ναυαγήσει ὕστερα ἀπὸ μακρονὰ ταξείδια ἢ κανέννας ἀπάρτιτος τῶν κατέργων πὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ζῆσῃ σὸν ἀνθρώπος τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τῆς ζωῆς του;

Πὺ ὁ πάντος ὁμοῦς τῆς ἄρεσε καὶ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ προσκεκλημένου της, ὁ ὅποιος πολὺ σπάνια μιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἀπέφτυε ἂν ἀνατῆ μὲρικὲς ἀδιάρκεις ἐρωτησεις της. Ἡ ζωὴ του ἐμοῦζε μ' ἕνα βιβλίον κλισιῶν πὺ δὲσκόλα θὰ μπορούσε κανέννας νὰ τὸ διαβῆσῃ.

Τόσο τὸ καλύτερο ὁμοῦς, εἶπε μέσα της ἡ δούκισσα. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀνέλιπτι περιπέτεια πὺ ζητοῦσα καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου πληθῶν μὲ τὸ σκοτεινὸ παρελθόν.

Ἄσφαθα ἐνοιόσε τὸ γόνα τοῦ σαφέρ νὰ ἀγγίξῃ στὸ δικὸ της ἀνεπαίσθητα στὴν ἀρχὴ, περισσότερο ὕστερα. Μιὰ ἡδονικὴ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' τὸ ὀρθιλὸ δέρμα τῆς δούκισσας καὶ ἡ καρδιά της πλημμύρισε ἀπὸ ἕνα πρωτόγνωρο μεθύσι!

Στὰ φροντὰ ἡ δούκισσα ἦταν γεμάτῃ χαρὰ καὶ ἔτριψε μ' ἀπάνταστη ὄρεξη, ἂν καὶ τὸ φαγητὸ δὲν ἦσαν ἴσοο ἐκλεκτὰ.

Ἄσφαθα ἀνατρίμοσε καὶ πάλι, ὅταν ἐνοιόσε ἂν ἀκουμπᾶ στὸ γυμνὸ μπάσο της τὸ βραχὺ χερί τοῦ σαφέρ, τοῦ ἐργατῆ αὐτοῦ μὲ τὸ ὑπόπτο παρελθόν.

Τῆς φάνηκε σὰ νὰ τῆ φλόγιζε κάτι, τινάχτηκε λιγάκι καὶ τοῦ εἶπε σιγανὰ μὲ μισοκλεισμένα μᾶτια πὺ καθρέφτιζαν τὴν ἡδονή:

— Ἐέρεις, ἀγαπημένε μου, τίνοσ μπράτσο ἀγγίξεις ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ;

— Ὅχι.

— Ἐ, λοιπὸν μάθε το' τῆς δούκισσας Μπαουώτερ.

Συγχρόνως ἐκτύπησε τὰ σκληρὰ μᾶτια τοῦ σαφέρ γιὰ νὰ ἰδῇ πειὰ ἐντύπωση τοῦ ἔδαμν τὰ λόγια της. Ἐκείνος ὁμοῦς χαμογέλασε καὶ ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια ἀπόλιπτα:

— Ἀρῶ μὲ πο φανερώσατε ἐσεῖς τὸ μυστικὸ σας, πρέπει νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐγὼ τὸ δικὸ μου. Τὸ χερί πὺ σᾶς ἄγγισε πρὸ ὀλίγου εἶπε τοῦ πρὶγκιπὸς Δημητῆ Μιχαήλοβιτς, τρίτου ἀνεψιῶ τοῦ τελευταίου Τσαροῦ!... Ἄν δὲ μὲ πιστεύετε, ζητιάζτε τὴν ταυτότητα μου στὴν ἀδεια πὺ ἔχω ὡς σαφέρ...

Ἡ δούκισσα ὄμοῦς χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου στὸ χαρτὶ πὺ τῆς ἔδειχνε, σηκώθηκε κατανοικνικῆ, πέταξε ἑκατὸ φράγκα μὲ θυμὸ στὸν ὑπάλληλο καὶ τοῦ σφύριξε:

— Κι' ἦσαν ἀνάγκη νὰ μοῦ τ' ἀναφέρῃς αὐτό; Σὲ προτιμοῦσα κοινὸν ἀνθρώπον... Ἐχασα τὴ βραδεῖα μου. Κι' ἔφυγε.

Πολὺ παρεξήνη εἶπε ἡ φιλενάδα σου, εἶπε ὁ ὑπάλληλος γελώντας σὸν κατάπληκτο σαφέρ.

Κι' ἔλεινος τοῦ ἀπάντησε μὲ δὴλ τὴν ἀσιατικὴ μοιρολατρία, κουνώντας τὸ κεφάλι του:

— Γυναίκα δὲν εἶναι; Μπ. ρεξὲ νὰ τῆς πῆς καὶ τίποτα;... Μωρὶς Ντεκομπρά.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ἐνα γαλλικὸ περιοδικὸ ἐδημοσίευσε τὴν περασμένη ἐβδομάδα μιὰ στατιστικὴ τῶν πλοίων τῶν κωρωτέρων ναυτικῶν κρατῶν, τὴν ὁποῖαν καὶ παραθέτομε.

Πλοία ταχύτητος 12 κόμβων: ἡ Ἀγγλία ἔχει 1281, ἡ Γαλλία 277, αἱ Ἦνωμένα Πολιτεῖα 293, ἡ Ἰταλία 185, ἡ Ἰαπωνία 206 καὶ ἡ Γερμανία 153.

Πλοία ταχύτητος 14 κόμβων: Ἀγγλία 436, Γαλλία 105, Ἦνωμένα Πολιτεῖα 99, Ἰταλία 54, Ἰαπωνία 56 καὶ Γερμανία 29.

Πλοία ταχύτητος 16 κόμβων: Ἀγγλία 145, Γαλλία 55, Ἦνωμένα Πολιτεῖα 35, Ἰταλία 26, Ἰαπωνία 10 καὶ Γερμανία 9.

Πλοία ταχύτητος 18 κόμβων: Ἀγγλία 8, Γαλλία 19, Ἦνωμένα Πολιτεῖα 4, Ἰταλία 9, Ἰαπωνία 2 καὶ Γερμανία 2.

Πλοία ταχύτητος 20 κόμβων: Ἀγγλία 12, Γαλλία 11, Ἦνωμένα Πολιτεῖα 1, Ἰταλία 9, Ἰαπωνία 2, καὶ Γερμανία 1.

